FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

fremsat den 17. september 1997 *

1. Ved dom af 10. juli 1996 har Supremo Tribunal Administrativo (Pleno da Secção de Contencioso Tributário) i henhold til EF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen to præjudicielle spørgsmål vedrørende muligheden for at forlænge den af toldmyndighederne meddelte frist for gennemførelse af aktiv forædling af indførte varer, inden disse udføres indarbejdet i forædlingsprodukter.

2. Disse spørgsmål er blevet rejst under en tvist mellem det portugisiske toldvæsen og virksomheden Fábrica de Queijo Eru Portuguesa Ld.ª (herefter »Eru Portuguesa«) vedrørende udførsel af en del af et parti smør indført fra New Zealand under proceduren for aktiv forædling.

3. I marts 1988 indførte Eru Portuguesa i henhold til bevilling nr. 128/88 fra toldmyndighederne i Lissabon 108 tons smør fra New Zealand under proceduren for aktiv forædling i henhold til de administrative dokumenter nr. 5801 og 6236, henholdsvis udstedt den 18. marts 1988 og den 23. marts 1988 af Delegación Aduanera de Jardim do Tabaco.

I henhold til bevillingen fra toldmyndighederne skulle det new zealandske smør sammen med andre råstoffer anvendes til fremstilling af smeltcost, der var det forædlingsprodukt, som Eru Portuguesa skulle udføre.

4. Fristen for genudførsel var i den nævnte bevilling til aktiv forædling fastsat til seks måneder. Denne frist blev imidlertid forlænget to gange af de portugisiske toldmyndigheder efter ansøgning fra Eru Portuguesa, som havde anført, at der forelå force majeure. Den første forlængelse på seks måneder forlængede fristen til marts 1989, og den anden forlængelse, som var på to måneder, forlængede fristen indtil den 23. maj 1989.

5. Ved skrivelse af 21. juni 1989 anmodede Eru Portuguesa Director-Geral das Alfândegas om i henhold til artikel 27 i forordning (EØF) nr. 3677/86 [1] at meddele endnu en forlængelse af fristen for udførsel, således at den resterende del af det new zealandske smør, som virksomheden ansatte til ca. 30 tons, kunne indarbejdes i færdigvarer til udførsel, eller om, at virksomheden i det mindste i henhold til artikel 18, stk. 4, i

* Originalsprog: spansk.

1 — Rådets forordning af 24.11.1986 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 1999/85 om aktiv forædling (EFT L 351, s. 1).

forordning (EØF) nr. 1999/85 [2] blev meddelt tilladelse til at genudføre varen i uforarbejdet stand.

6. Subdirector-Geral das Alfândegas afslog denne anmodning ved afgørelse af 12. juli 1989 bl.a. under hensyn til en udtalelse fra Direcção de Serviços de Cooperação Adouaneira Internacional under Direcção-Geral das Alfândegas.

7. Eru Portuguesa har derefter anlagt sag ved Tribunal Tributário de Segunda Instância med påstand om annullation af afvisningen under anbringende af, at den ikke var tilstrækkeligt begrundet, og at den tilsidesatte bestemmelserne i de gældende fællesskabsforordninger på området; denne ret frifandt sagsøgte ved dom af 5. februar 1991. Eru Portuguesa iværksatte appel af denne afgørelse for Supremo Tribunal Administrativo, der ved dom af 1. juli 1992 forkastede appellen og stadfæstede underinstansens afgørelse i det hele. Eru Portuguesa har derefter iværksat appel af sidstnævnte dom for Pleno da Secção de Contencioso Tributário do Supremo Tribunal Administrativo, der fandt, at det var nødvendigt at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 28 i Rådets forordning (EØF) nr. 3677/86 af 24. november 1986 fortolkes således, at den heri fastsatte frist på seks måneder ikke kan forlænges?

2) Eller skal artiklen derimod fortolkes således, at der på den nævnte frist skal anvendes den almindelige ordning for forlængelse, der er foreskrevet ved nævnte forordnings artikel 27 og ved artikel 14, stk. 2, sidste afsnit, i Rådets forordning (EØF) nr. 1999/85 af 16. juli 1985?«

8. Før jeg foreslår en besvarelse af disse præjudicielle spørgsmål, skal jeg redegøre for de mest relevante elementer i den fællesskabsordning, der gjaldt for proceduren for aktiv forædling på det pågældende tidspunkt.

Fællesskabets regulering af proceduren for aktiv forædling

9. På det tidspunkt, hvor de i hovedsagen omhandlede begivenheder fandt sted, var proceduren for aktiv forædling reguleret af

2 — Rådets forordning af 16.7.1985 om aktiv forædling (EFT L 188, s. 1).

en grundforordning, nemlig forordning nr. 1999/85, hvortil gennemførelsesbestemmelserne fandtes i forordning nr. 3677/86. Disse to forordninger trådte i kraft den 1. januar 1987.

10. Efter disse bestemmelser er den aktive forædling en økonomisk toldordning, som tjener til at lette Fællesskabets virksomheders brug af varer fra tredjelande til fremstilling og forarbejdning af varer, der er bestemt til udførsel. Proceduren for aktiv forædling giver mulighed for »at toldfritage varer, som importeres fra tredjelande, såfremt de gennemgår visse be- og forarbejdningsprocesser i Fællesskabet og derefter genudføres fra Fællesskabet som forædlingsprodukter« [3]. Artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 1999/85 omhandler to former for aktiv forædling, nemlig suspensionsordningen og drawbackordningen.

Den aktive forædling, der foregår efter suspensionsordningen, muliggør indførsel til Fællesskabets toldområde af en tredjelandsvare uden iagttagelse af formaliteterne med henblik på overgang til fri omsætning og uden betaling af importafgifterne, således at varen underkastes aktiv forædling og genudføres fra Fællesskabet i form af et forædlingsprodukt, der er fremstillet på denne måde [4]. Da den udenlandske vare ikke kommer til at indgå i Fællesskabets økonomi, er den logisk nok fritaget for importafgift med henblik på, at dens forædling fremmes i en fællesskabsvirksomhed under bedre konkurrencevilkår med henblik på senere genudførsel til tredjelande [5].

11. Den aktive forædling er en undtagelse fra den almindelige regel om underkastelse af varer hidrørende fra tredjelande, der indføres til Fællesskabets toldområde, af forpligtelserne vedrørende adgangen til fri omsætning og betaling af importafgifterne. Som følge heraf er brugen af denne toldordning, der er bestemt til at styrke Fællesskabets virksomheders evne til at eksportere, betinget af en bevilling fra toldmyndigheden i den medlemsstat, hvor forædlingen gennemføres. Denne bevilling skal ifølge artikel 5 og 6 i forordning nr. 1999/85 meddeles, såfremt de fornødne økonomiske forudsætninger er til stede, dvs. dersom den aktive forædling kan bidrage til at tilvejebringe de mest gunstige vilkår for udførslen af forædlingsprodukter, uden at man herved berører fællesskabsproducenternes væsentlige interesser.

3 — Dom af 29.6.1995, sag C-437/93, Temic Telefunken, Sml. I, s. 1687, præmis 19.

4 — Jf. mit forslag til afgørelse i den sag, hvori der blev afsagt dom den 13.3.1997, sag C-103/96, Eridania Beghin-Say, Sml. I, s. 1453, punkt 8-11.

5 — Vedrørende en detaljeret gennemgang af proceduren for aktiv forædling henviser jeg bl.a. til: U. Baumann: »Le régime douanier du perfectionnement actif«, *Revue du marché commun*, 1984, nr. 280, s. 406; C.-J. Berr og H. Tremeau: *Le droit douanier*, Economica, Paris, 1992; J.-F. Durand: »Régimes douaniers économiques. Régimes de transformation à l'importation«, *Juris-classeur Europe*, hæfte 542, 1995.

12. Når medlemsstatens toldmyndighed meddeler bevilling, fastsætter den desuden den frist, inden for hvilken forædlingsprodukterne skal være ekspederet på en af de i artikel 18 anførte måder (den normale ekspedition er udførsel under toldkontrol af forædlingsprodukter fra Fællesskabets toldområde), hvilket udgør afslutningen af den aktive forædling. Artikel 14 i forordning nr. 1999/85 bestemmer:

»1. Toldmyndigheden fastsætter den frist, inden for hvilken forædlingsprodukterne skal være ekspederet på en af de i artikel 18 anførte måder. Fristen fastsættes under hensyn til det tidsrum, der er nødvendigt til gennemførelsen af den aktive forædling samt til afsætning af forædlingsprodukterne.

2. Fristerne løber fra den dato, på hvilken ikke-fællesskabsvarerne henføres under proceduren for aktiv forædling. Toldmyndigheden kan forlænge dem, såfremt bevillingshaveren fremsætter behørigt begrundet anmodning herom.

...

4. Der kan efter den i artikel 31, stk. 2 og 3, omhandlede fremgangsmåde fastsættes særlige frister for visse forædlingsprocesser eller for visse indførselsvarer.«

13. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel i grundforordningen er indeholdt i artikel 27 og 28 i forordning nr. 3677/86. Artikel 27 er affattet således: »Når omstændighederne taler derfor, kan fristen for antagelse til en af de i artikel 18 eller 27 i grundforordningen omhandlede bestemmelser forlænges selv efter udløbet af den oprindeligt fastsatte frist.«

Artikel 28 er affattet således: »For sådanne landbrugsprodukter af samme art som de i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 565/80 omhandlede, som skal udføres i form af forarbejdningsprodukter eller i form af de i artikel 2, litra b) eller c), i nævnte forordning omhandlede varer, kan den frist, inden for hvilken indførselsvarerne skal være antaget til en af de i grundforordningens artikel 18 omhandlede bestemmelser, ikke overstige seks måneder.«

14. Forordning (EØF) nr. 2281/88 [6] indsatte følgende afsnit i artikel 28 i forordning nr. 3677/86: »For de i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede produkter, der er bestemt til fremstilling af produkter, der er omhandlet i samme artikel, eller af varer, der

6 — Kommissionens forordning af 25.7.1988 om ændring af forordning nr. 3677/86 (EFT L 200, s. 20).

er opført i bilaget til nævnte forordning, kan fristen for genudførsel dog ikke overstige fire måneder.«

De præjudicielle spørgsmål

15. De to præjudicielle spørgsmål fra den nationale ret går nærmere bestemt ud på, om fristen på seks måneder i artikel 28 i forordning nr. 3677/86 ikke kan forlænges, eller om den tværtimod kan forlænges i medfør af den almindelige bestemmelse om forlængelse i samme forordnings artikel 27.

16. Eru Portuguesa har i sine indlæg anført, at artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 1999/85 som almindelig regel tillader, at fristen for udførsel af forædlingsvarer fastsættes af de nationale toldmyndigheder. Artikel 28 i forordning nr. 3677/86 fastsætter imidlertid i medfør af grundforordningens artikel 14, stk. 4, en maksimumsfrist for udførsel på seks måneder for landbrugsprodukter, for hvilke der er blevet meddelt en bevilling til aktiv forædling. Forordning nr. 2281/88 nedsætter denne undtagelsesfrist til fire måneder for mælk og mejeriprodukter.

Eru Portuguesa er af den opfattelse, at muligheden for forlængelse både gælder for de almindelige og de særlige frister for udførsel, som er fastsat for landbrugsprodukter og for mælk og mejeriprodukter i henhold til behørigt begrundet anmodning som omhandlet i grundforordningens artikel 14, stk. 2, og i artikel 27 i forordning nr. 3677/86. Den er endvidere af den opfattelse, at de særlige frister for udførsel af landbrugsprodukter og for mælk og mejeriprodukter, også selv om de ikke skulle kunne forlænges i medfør af artikel 27 i forordning nr. 3677/86, bør kunne forlænges, når der foreligger force majeure eller uforudseelige omstændigheder, således som det er tilfældet i denne sag. Force majeure og uforudseelige omstændigheder udgør forhold, der begrunder udførsel af varer i den stand, hvori de er blevet indført, uden at det er nødvendigt, at de er blevet underkastet aktiv forædling, som gør det muligt at udføre dem indarbejdet i forædlingsprodukter.

Eru Portuguesa har endvidere anført, at de portugisiske toldmyndigheder — efter at have meddelt virksomheden to forlængelser af udførselsfristen — har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet, idet de uretmæssigt har afvist den tredje ansøgning om forlængelse. Ifølge Eru Portuguesa er de portugisiske myndigheders afslag udtryk for magtfordrejning.

17. Den franske regering, den portugisiske regering og Kommissionen er derimod af den opfattelse, at den maksimumsfrist for udførsel på seks måneder, som er fastsat ved forordning nr. 3677/86 for landbrugsprodukter, ikke kan forlænges, eftersom det

drejer sig om en særregel, der fraviger den almindelige regel, som tillader toldmyndighederne at fastsætte udførselsfristen og forlænge den i behørigt begrundede tilfælde.

18. Efter min opfattelse er det klart, at fællesskabslovgiver har taget hensyn til de særlige forhold ved forhandlingen af landbrugsprodukter, da den fastsatte reglerne om aktiv forædling og, konkret, de frister inden for hvilken forædlingen skulle afsluttes.

19. Den almindelige regel, som finder anvendelse på alle varer bortset fra landbrugsprodukter, er indeholdt i grundforordningens artikel 14, stk. 1, som overlader ansvaret med at fastsætte fristen for afslutningen af aktiv forædling til toldmyndighederne. Desuden foreskrives det i samme artikels stk. 2 og i artikel 27 i forordning nr. 3677/86, at toldmyndighederne kan forlænge den oprindeligt fastsatte frist til at gennemføre en aktiv forædling efter behørigt begrundet anmodning fra bevillingshaveren, såfremt omstændighederne tilsiger det. I princippet indrømmes der forlængelse af fristen, hvis de økonomiske betingelser fortsat er opfyldt, dvs. hvis udførslen af forædlingsvarer begunstiges herved, og fællesskabsproducenternes interesser ikke berøres.

20. I den foreliggende sag er det produkt, som er undergivet aktiv forædling, new zealandsk smør, som skal indarbejdes i smelteost, hvilket er det forædlingsprodukt, der skal udføres. Det drejer sig derfor om landbrugsprodukter, hvorpå der skal anvendes, ikke den ovennævnte almindelige regel, men den særregel om udførselsfrist, som er fastsat i artikel 28 i forordning nr. 3677/86, i henhold til den i grundforordningens artikel 14, stk. 4, omhandlede bemyndigelse. Denne særregel finder anvendelse på de landbrugsprodukter, der er omfattet af artikel 1 i forordning (EØF) nr. 565/80 [7], hvori bl.a. er anført mælk og mejeriprodukter bestemt til udførsel i form af varer eller forarbejdede varer, for hvilke der udbetales eksportrestitutioner.

21. Artikel 28 i forordning nr. 3677/86 fastsætter en maksimumsfrist på seks måneder for iværksættelse af aktiv forædling og dermed for udførsel af det forædlingsprodukt, der sædvanligvis fremkommer ved afslutningen af en sådan forædling. Under hensyn til den overskudssituation, der præger Fællesskabets mælkeproduktion, har forordning nr. 2281/88 begrænset fristen for afslutning af forædlingen til fire måneder for produkter henhørende under den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter, der omfatter smør og ost [8].

Lovgivers fastsættelse af strenge frister for afslutning af aktiv forædling af landbrugsprodukter svarer, således som den franske regering og Kommissionen har anført i deres indlæg, til nødvendigheden af at tilvejebringe en ligevægt mellem denne ordning og ordningen med eksportrestitutioner, der begge

7 — Rådets forordning af 4.3.1980 om forudbetaling af eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT L 62, s. 5).

8 — Rådets forordning (EØF) nr. 804/68 af 27.6.1968 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT 1968 I, s. 169).

udgør mekanismer til fremme af udførsler fra Fællesskabet. Fristerne for gennemførelse af aktiv forædling er blevet nedsat, fordi det er den eneste måde at opretholde fællesskabsproducenternes væsentligste interesser, eftersom de økonomiske vilkår, som på et givet tidspunkt taler til fordel for, at der gives tilladelse til aktiv forædling af landbrugsprodukter fra tredjelande, hurtigt kan forsvinde som følge af en forøgelse af produktionen inden for Fællesskabet.

22. Under hensyn til det formål, som fællesskabslovgiver forfølger ved hjælp af disse særlige bestemmelser for landbrugsprodukter med hensyn til fristerne for afslutningen af aktiv forædling, er jeg af den opfattelse, at artikel 27 i forordning nr. 3677/86 ikke finder anvendelse i sådanne tilfælde. Efter min opfattelse kan de maksimale frister på seks og fire måneder, som henholdsvis finder anvendelse på landbrugsprodukter og på mælk og mejeriprodukter, ikke forlænges, og den almindelige regel om forlængelse, som er indeholdt i ovennævnte artikel 27, finder heller ikke anvendelse på dem, eftersom den alene gælder med hensyn til de frister for gennemførelse af aktiv forædling, der er fastsat af de nationale toldmyndigheder. Det formål, som fællesskabslovgiver forfulgte ved fastsættelsen af de maksimale frister for afslutning af aktiv forædling, kan heller ikke nås, såfremt de nationale myndigheder har mulighed for at forlænge dem efter behørigt begrundet anmodning fra bevillingshaveren.

23. Selve udtrykkene i artikel 28 i forordning nr. 3677/86 fører endvidere ligeledes til den antagelse, at fristerne på seks og fire måneder på ingen måde kan forlænges. Det bestemmes i denne artikel, at den frist inden for hvilken indførselsvarerne skal være antaget til en af de bestemmelser, der bringer den aktive forædling til ophør, »ikke (kan) overstige seks måneder«. En meget lignende ordlyd fremgår også af stk. 2 om mælk og mejeriprodukter, der er blevet indsat i denne artikel ved forordning nr. 2281/88, og hvorefter fristen for genudførsel »ikke (kan) overstige fire måneder«. De tvingende udtryk, der er anvendt i denne artikel, er uforenelige med muligheden for forlængelse i overensstemmelse med artikel 27 i forordning nr. 3677/86 af sådanne særlige frister for afslutning af den aktive forædling. Det ville have været nødvendigt, at fællesskabslovgiver udtrykkeligt havde angivet muligheden for forlængelse med hensyn til disse særlige frister, men det ville have været noget ulogisk at fastsætte en nedsat maksimumsfrist og give de nationale toldmyndigheder mulighed for at forlænge den efter behørigt begrundet anmodning herom fra bevillingshaveren.

24. Såfremt man anlægger en systematisk fortolkning af artikel 28 i forordning nr. 3677/86, kommer man også til den konklusion, at de maksimumsfrister, som den fastsætter, ikke kan forlænges. Denne artikel fremstår som en særbestemmelse, der skal anvendes frem for den almindelige bestemmelse i artikel 27, der tillader forlængelse af frister for afslutning af aktiv forædling. Desuden anføres det i tredje betragtning til forordning nr. 2281/88, som indsatte et stk. 2 i artikel 28 i forordning nr. 3677/86, for at begrænse fristen for genudførsel af mælk og mejeriprodukter til fire måneder, at der »endvidere (bør) fastsættes en frist, der ikke

kan forlænges, inden for hvilken forædlingsprodukterne skal være anvendt på en af de godkendte måder«. Uanset om den ændring, der blev indført ved forordning nr. 2281/88, finder anvendelse eller ej på de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag, hvilket spørgsmål det tilkommer den nationale ret at afgøre, og som ikke har indflydelse på den fortolkning, som Domstolen er blevet anmodet om at foretage, udgør denne henvisning til den maksimale gennemførelsesfrists uforlængelige karakter et fortolkningselement, som har gyldighed for hele artikel 28 i forordning nr. 3677/86. Den fællesskabsordning, som derefter gjaldt for proceduren for aktiv forædling, opretholdt med samme udtryk denne dualitet mellem på den ene side en generel frist, som fastsættes af toldmyndighederne, som kan forlænges, og som finder anvendelse på alle de varer, der er omfattet af proceduren for aktiv forædling, og på den anden side særlige frister for gennemførelsen, som ikke kan forlænges, og som finder anvendelse på de landbrugsprodukter, for hvilke der kan ydes eksportrestitutioner [9].

25. Endelig udgør det forhold, at en medlemsstats toldmyndigheder har foretaget en urigtig anvendelse af artikel 28 i forordning nr. 3677/86 og — som i den foreliggende sag — har indrømmet forlængelse af den frist, der oprindelig var fastsat for gennemførelse af den aktive forædling af et landbrugsprodukt, ikke en omstændighed, som gør det muligt for bevillingshaveren at ansøge om en ny forlængelse af denne frist og i tilfælde af afslag at påberåbe sig tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet, magtfordrejning, eller at der foreligger force majeure.

26. Retssikkerhedsprincippet er et grundlæggende fællesskabsretligt princip, som kræver, at en ordning, der pålægger en afgiftspligtig byrder, er klar og utvetydig, for at han ikke skal være i tvivl om sine rettigheder og pligter, således at han kan handle derefter [10]. Efter min opfattelse opfylder artikel 28 i forordning nr. 3677/86 fuldt ud kravene i forbindelse med retssikkerhedsprincippet, eftersom den med tilstrækkelig klarhed fastsætter regler om den frist for gennemførelse af aktiv forædling, som finder anvendelse på landbrugsprodukter, for hvilke der kan udbetales eksportrestitutioner.

27. Med hensyn til princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, som ligeledes er et af fællesskabsrettens grundlæggende principper [11], forekommer det mig klart, at man ikke kan påberåbe det i et tilfælde, hvor der foreligger administrative afgørelser truffet på grundlag af en urigtig anvendelse af en fællesskabsregel. Anbringendet om magtfordrejning skal forkastes uden videre, fordi toldmyndighedernes afslag på at meddele en ny forlængelse af fristen for

9 — Jf. artikel 26 og 28 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2228/91 af 26.6.1991 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 1999/85 (EFT L 210, s. 1), der fandt anvendelse fra den 1.10.1994. Siden den 1.1.1994 har de gældende regler været indeholdt i artikel 118 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12.10.1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1), og i artikel 599 og 560 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2.7.1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2913/92 (EFT L 253, s. 1).

10 — Jf. navnlig dom af 13.2.1996, sag C-143/93, Van Es Douane Agenten, Sml. I, s. 431, præmis 27, og af 17.7.1997, sag C-354/95, National Farmers' Union m.fl., Sml. I, s. 4559, præmis 57.

11 — Jf. bl.a. dom af 14.2.1990, sag C-350/88, Delacre m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 395, præmis 33 og 34, og af 5.10.1994, forenede sager C-133/93, C-300/93 og C-362/93, Crispoltoni m.fl., Sml. I, s. 4863, præmis 57, 58 og 59.

aktiv forædling i den foreliggende sag fuldt ud opfylder det formål, som forfølges med artikel 28 i forordning nr. 3677/86: toldmyndighederne har således ikke anvendt deres beføjelser til at forfølge et andet formål end det, med henblik på hvilket de er blevet tillagt disse beføjelser [12].

28. I den foreliggende sag kan princippet om force majeure [13] ikke påberåbes med henblik på at kræve forlængelse af en frist for iværksættelse af aktiv forædling eller udførsel af smør i den stand, hvori det er blevet indført, eftersom der ikke er foretaget nogen henvisning til usædvanlige og forudseelige omstændigheder, som ikke var undergivet den erhvervsdrivendes vilje, og som forhindrede, at den indførte vare blev indarbejdet i forædlingsproduktet ved passende forædlingsforanstaltninger. Desuden er aktiv forædling en økonomisk toldordning, som indebærer fordele for bevillingshaverne, og den omstændighed, at forpligtelserne i henhold til ordningen ikke opfyldes, kræver, at varer med oprindelse i tredjelande bringes i fri omsætning, og at der betales importafgifter, hvilket udgør operationer, som indførte varer normalt skal underkastes.

Forslag til afgørelse

29. Under hensyn til det ovenfor anførte foreslår jeg Domstolen at besvare de præjudicielle spørgsmål således:

»Artikel 28 i Rådets forordning (EØF) nr. 3677/86 af 24. november 1986 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 1999/85 om aktiv forædling skal fortolkes således, at den maksimale frist på seks måneder for at afslutte den aktive forædling, når det drejer sig om landbrugsprodukter, som er omfattet af ordningen med eksportrestitutioner, ikke kan udsættes og ikke kan forlænges i medfør af den almindelige bestemmelse om forlængelse i forordningens artikel 27.«

12 — Jf. bl.a. dom af 13.7.1995, sag C-156/93, Parlamentet mod Kommissionen, Sml. I, s. 2019, præmis 31, 32 og 33.

13 — Jf. bl.a. dom af 12.7.1979, sag 149/78, Rumi mod Kommissionen, Sml. s. 2523, af 9.2.1984, sag 284/82, Busseni mod Kommissionen, Sml. s. 557, og af 10.7.1990, sag C-334/87, Grækenland mod Kommissionen, Sml. I, s. 2849, summarisk offentliggørelse.